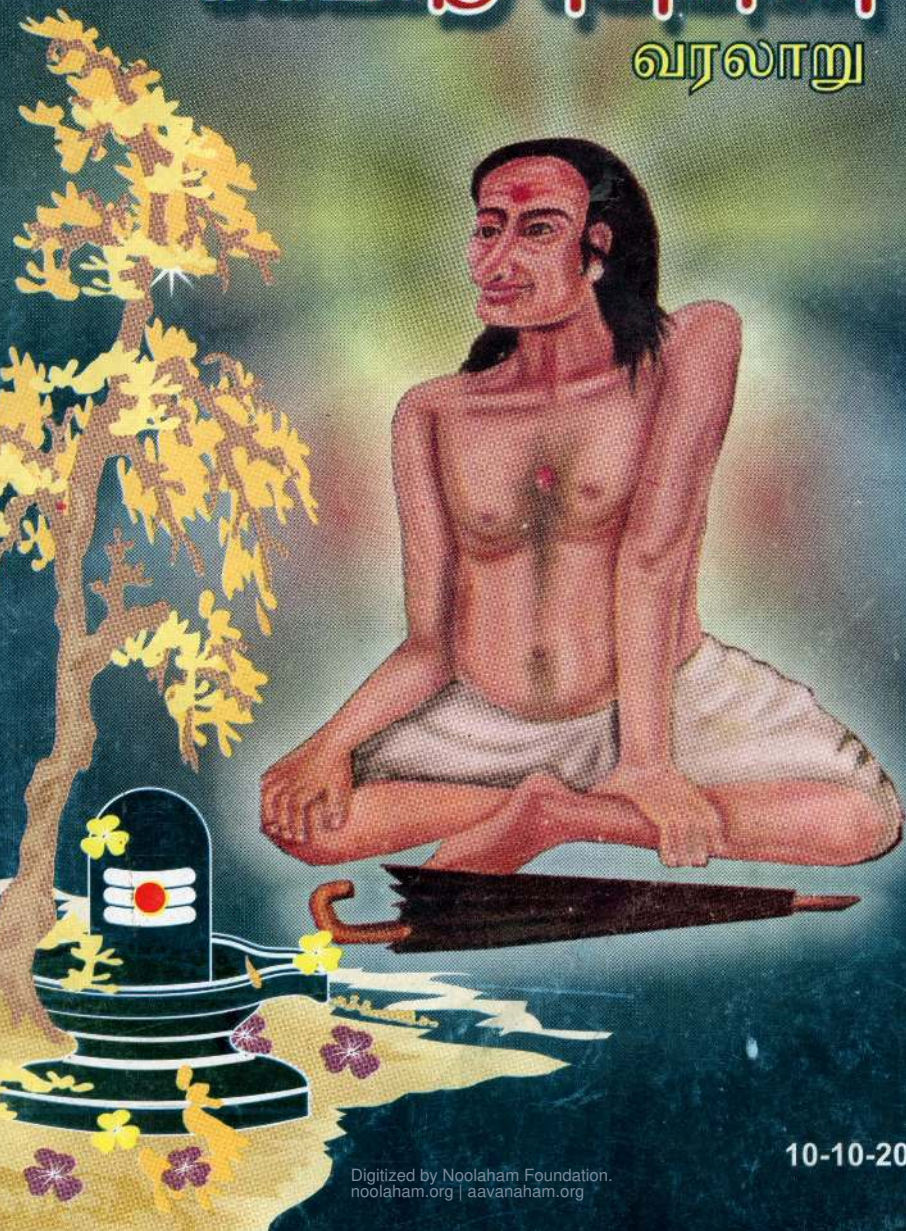

ஈழத்துச் சித்தர்

கடையிறு* சுவாமிகள்*

வரலாறு

10-10-2011

பொருள் குறிப்பு

1. கடையிற் சுவாமிகள்

பாரத நாட்டில் நான்கு திசைகளிலும் நான்கு பெரும் ஆச்சிரமங்கள் இருக்கின்றன. வடக்கே ஸ்ரீ சிவானந்த ஆச்சிரமம், தெற்கே ஸ்ரீ ரமணாச்சிரமம், கிழக்கே ஸ்ரீ அரவிந்தாச்சிரமம் மேற்கே ஆனந்தாச்சிரமம். இதுபோன்று ஈழத்திலும் நான்கு பெரும் திசைகளிலும் நான்கு பெரும் சமாதிக் கோயில்கள் இருக்கின்றன. வடக்கே யாழ்ப்பாணத்தில் நீராவிடியடியில் கடையிற் சுவாமிகள் சமாதியும், தெற்கே நாவலப்பிட்டி, குயீன்ஸ் பரியில் நவநாத சித்தரின் சமாதியும், மேற்குத் திசையில் கொழும்பு முகத்துவாரத்தில் பெரியாணைக் குட்டி சுவாமிகளின் சமாதியும், கிழக்குத் திசையில் காரைதீவில் சித்தானைக்குட்டி சுவாமிகளின் சமாதியும் விளங்குகின்றன.

பாரத நாட்டிலிருந்து ஈழம் வந்த இந்த நான்கு பெரும் மகான்களின் பரம்பரை ஒன்று இன்று ஈழம் முழுவதிலுமே காலூன்றிப் பரவி உள்ளது. இந்த நால்களில் முதல்முதல் ஈழத்திற்கு வந்தவர் கடையிற் சுவாமிகள் ஆவர். ஆதிகடைநாதன் என்று ஆரா அன்புடன் கொண்டாடப்படும் அருள்வள்ளலாகிய யாழ்ப்பாணம் கடையிற் சுவாமிகள், இலங்கையில் ஒரு அருட் பரம்பரைக்கு முலவித்திட்ட குருமுதல்வராவார்.

சுவாமிகள் தென்னிந்தியாவிலுள்ள பங்களூரில் ஒரு நீதவானாக இருந்தவர்கள் ஒரு கொலை வழக்கில் குற்றவாளிக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதிக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. யூரிமார் ஏகமனதாகக் குற்றவாளியைக் கொலைகாரன் எனத் தீர்ப்புக் கூறினர். நீதவானுடைய உள்ளம் குற்றவாளியைக் கொலைக்காரனாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. மனச்சாட்சி என்று சொல்வார்களே, அது நீதவானின் உள்ளே நின்று பேசியது. இவனார் நானார்? என்ற விசாரணை எழுந்தது. அவனுக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதிக்க எனக்கு என்ன உரிமை உண்டு. இவ்விசாரணை நான் ஆர்? என் உள்ளம் ஆர்? ஞானங்கள் ஆர்? என்னை யார் அறிவார்? என்ற அளவிற்கு நீண்டு சென்றது. ஈழத்தில் நீதவான் உத்தியோகத்திற்கு ஒரு முழுக்குப் போட்டார்,

குருவை நாடினார். குருவின் கடாட்சம் கிடைத்தது. ஜீவன் முத்தாரம் பெறுபெற்றார். சுவாமிகளை யோகியர், துறவியர், சித்தர், முனிவர், தெய்வீக புருடர் எனப் பல்லாயிரவர் பக்தியுடன் போற்றிப் பரவி வாழ்ந்தார்கள். சுவாமிகள் முத்தியானந்தா என்ற தீசுஷானாமம் பெற்று விளங்கினார்கள்.

சுவாமிகளுடைய பூர்வாச்சிரம வரலாறு அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அது அவசியமும் அல்ல. எந்த மகானும் பூர்வாச்சிரம வரலாற்றைப் பிறருக்குக் கூற விரும்புவதில்லை. இக்காரணம் கருதியே ஒருவன் பிறந்த ஊரில் சந்தியாசி ஆகக்கூடாது என்ற கருத்தும் நிலவி வருகின்றது. மைசூர் சிருங்கேரி மடத்தின் சங்கராச்சார்ய பீடத்தில் 32 - வது தலைவராக வீற்றிருந்து 1817-ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1879 - ஆம் ஆண்டு வரையில், அருட் செங்கோலோச்சிய அற்புத ஞானசித்தர் ஸ்ரீ நரசிம்ம பாரதியாகும். இவர் இணையற்ற ஆத்மசித்தி கைவரப் பெற்றவர். பல ஞானிகளையும், யோகிகளையும், சித்தர்களையும், சீவன் முத்தர்களையும் சிருஷ்டிக்கக்கூடிய அற்புத சக்தி வாய்ந்தவர். தமது அறுபத்திரண்டு திருவருள் ஆட்சிக் காலத்தில் நாற்பது ஆண்டுகளைத் திக்கு விஜயத்தில் கழித்தவர். அதிலும் இறுதிக் காலம் பன்னிரண்டைத் தமிழ் நாட்டின் ஆன்மீகப் பணிக்கே அர்ப்பணித்தவர். தமது உத்தம சீடரும் தம்மைப்போல் ஞான சித்தருமாகிய ஸ்ரீ சச்சிதானந்தசிவா அபிநவநரசிம்மருடன் ஊர் ஊராபக்க கிராமம் கிராமமாய்ச் சென்று மக்களுக்குச் சமய மறுமலர்ச்சியை உண்டாக்கினார்கள். இத்தகைய ஒரு சந்தர்ப்பத்திலேதான் நீதவான் சுவாமி முத்தியானந்தர் ஆனார்.

எங்கள் ஈழவளநாடு சிவபூமி என்பது திருமுலர் கருத்தாகும்

“இடைபிங்கலை யிமவானோ டிலங்கை
நடுநின்ற மேருநடுவாஞ் சுழுமுனை
கடவுந் திலைவனங் கைகண்டமுலம்
படர்வொன்றி யென்னும் பரமாம் பரமன்றோ.”

என்பது திருமந்திரம் அகத்துக் காணப்படும் இடைகலை, பிங்கலை இரண்டும் புத்து முறையே பொன்மலையாகவும் இலங்கையாகவும் கொள்ளப்படும் நடுநாடியாகிய சுழுமுனை தில்லைவனம் என்பதும் நடுநாடியே எல்லாவற்றையும் நடத்துகின்றது அதுபோல் புத்துத் தில்லைவனம் பொன்மலை முதல் இலங்கையீராகக் கொள்ளப்படும் நிலமனைத்தையும் நடுநின்று நடத்துகின்றது. அதனால் “கடவுள் தில்லைவனம் கைகண்டமுலம்” என ஓதியருளினார். எங்கணும் நீக்கமுற நிறைந்தொன்றி நிற்பவன் படர்வொன்றியாவன். அவனே பரமாம் ரமுமாவன் என்பது பாடலின் பொருளாகும்.

அந்தக் காலத்திலே இலங்கையின் வடபாகத்திலே ஊர்காவற்றுறை முக்கிய துறைமுகமாக விளங்கியது. பெரிய பாம்பரக் கப்பல்கள் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கையை நோக்கி வந்த காலம். நாகப்பட்டினத்திலிருந்து இலங்கையை நோக்கிப் புறப்பட்ட கப்பல்களுக்கு முதன்முதல் தெரிந்த இடம். எழுமைதீவாகும் அதற்குரிய பெரும் இக்காரணங்கொண்டி அமைந்தது. இத்தகைய கப்பல் ஒன்றில்தான் முத்தியானந்தர் ஊர்காவல்துறையை வந்து அடைந்தார். ஊர்காவல் துறையிலிருந்து கால்நடையாகவே யாழ்ப்பாணம் நோக்கி வந்தார். வரும்போது சுவாமிகள் முதன்முதல் தங்கி இருந்த இடம் மண்டை தீவாகும்.

சுவாமிகள் இங்கு வருவதற்கு முலகாரணமாக அமைந்தவர் யாழ்ப்பாணத்தை வசிப்பிடமாகக் கொண்ட வயிரமுத்துச் செட்டியாராவார். இவர் அடிக்கடி இந்திய யாத்திரை செய்யும் வழக்கம் உடையவர். ஒரு தடவை வயிரமுத்துச் செட்டியார் இந்தியாவில் இருந்தபோது முத்தியானந்தருடைய தரிசனை கிடைக்கப்பெற்றார். இக்காலத்தே பாரத நாட்டில் பல மகாதுமாக்கள் ஆழ்க்காங்கு தோன்றினர். அவர்களுள் சதாசிவம் பிரமேந்திரர், சுயம்பிரகாசப்பிரமேந்திரர், சுந்தர சுவாமிகள், அப்பையசிவம், திருவருட்பிரகாசவள்ளலார், இல்லற ஞானியாரான ராஜ் சாஸ்திரிகள் முதலானோரை முக்கியமாகக் குறிப்பிடலாம்.

இத்தகைய பெரியார்கள் எல்லாம் பாரத நாட்டில் வழிகாட்டிகளாக இருக்க, நமது நாட்டில் ஒருவருமே இல்லை

என்பதுதான் வயிரமுத்துச் செட்டியார் அவர்களுடைய கவலை. அதே காலத்தில் ஈழத்திலும் சமய மறுமலர்ச்சியும், அடியார் பணியும் தலைசிறந்து விளங்கியதைக் காணுகின்றோம். “அண்ணலார் அடியார்தமை அமுது செய்வித்தலே மண்ணினிற் பிறந்தார் பெறும் பயன்” என்ற கொள்கை சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் நாலாபக்கங்களிலும் பரவியிருந்தது என்பதற்குச் சான்றுகள் பல இருக்கின்றன. எந்த ஏழையின் வீட்டிலும் பிடியாசி போட்டு வைக்கும் பழக்கம் இருந்தது. ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு அரிசி சேர்ந்ததும் கோயிலிலோ மடங்களிலோ கொண்டு சென்று சோறு ஆக்கி அன்னதானம் அடியார்களுக்கு அளிக்கும் வழக்கம் இருந்து வந்துள்ளது. அதன் உயர்ந்த பயனை இன்றுளார் யாரும் அறியார்.

இத்தகையதொரு சூழ்நிலையில் தான் முத்தியானந்தரை வயிரமுத்துச் செட்டியார் ஈழத்திற்கு வருமாறு அழைத்தார். சுவாமிகளும் தடைசொல்லாது வயிரமுத்துச் செட்டியாரை ஆட்கொள்வதற்காகக் கப்பலில் புறப்பட்டு விட்டார். மண்டைதீவு சென்ற சுவாமிகள் தங்கியிருந்து உண்டுநங்கிச் சென்ற பழைய இல்லம் ஒன்று இன்றும் அங்குள்ளது. சுவாமிகள் பேணி வைத்திருந்த பொருட்களுள் சில இன்றும் அங்குள்ளன. சுவாமிகளுடைய திருவடி தீண்டப் பெற்றமையினால் மண்டைதீவிலும் பல மகான்கள் தோன்றினார்கள்.

யாழ்ப்பாணம் சென்ற சுவாமிகள் பெரிய கடையையே தமது வசிப்பிடமாகக் கொண்டார்கள். அதனால் மக்கள் எல்லோரும் கடையிற் சுவாமிகள் என்று அழைக்கத் தொடங்கினர். அப்பெயரே நிலைத்துவிட்டது, சுவாமிகளுடைய அக்காலத் தோற்றத்தை அவரது சீட்களுள் ஒருவரான குழந்தைவேற் சுவாமிகள்,

“பெரியகடைநாதன் பித்தன் திருக்கோலம்
கரியவர்ணச் சீலை கருந்தோலன சால்வை
துரியா தீதப் பொட்டுத் துலங்க நடைமெட்டுச்
சரியாயறிந்தேத்தித் தழைத்தாட்படுவீரே”

என்ற பாடல்முலம் தெரிவிக்கின்றார்கள்.

ஒருநாள் வெள்ளிக்கிழமை, செட்டியார் நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயிலுக்குச் சென்றிருந்தார். தமது குருநாதனைத் தமக்குத் தந்து விடல் வேண்டும் என்பதே செட்டியாருடைய வேண்டுகலாக இருந்தது. அன்றைய வழிபாட்டில் செட்டியார் புரண நிறைவு பெற்றிருந்தார். செட்டியார் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருக்கின்றார்.

செட்டியார் வீட்டிலே சமையல் முடியுந் தறுவாயில் இருந்தது. அத்தருணம் சுவாமியார் ஒருவர் புகுந்தார். சுவாமியாரைக் கண்டதும் அம்மையார் அகமும் முகமும் மலர வரவேற்றார். சுவாமியார் பசி தாங்க முடியவில்லை; உடனே உணவு பரிமாற வேண்டும் என்றார். அம்மையார் சிறிது தயங்கினார். கணவர் வரவில்லையே என்பதுதான் தயக்கத்திற்குக் காரணம். அதற்காகக் காத்திராது ஆசனம் அமைத்து உணவு உண்பதற்காகச் சாமியாரை அழைத்தார். சுவாமியாரும் உடனே எழுந்து இலைமுன் உட்கார்ந்து இன்னும் ஒரு இலை போடுமாறு பணித்தார். இரு இலைகளுக்கும் உணவு பரிமாறி முடியச் செட்டியாரும் வந்தார். அன்று குழிப்ட பயனைக் கையோடேயே கண்டுகொண்டார். குருவருளும் சீர் அன்பும் ஒருங்கு கலந்து விட்டன.

செட்டியார் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் குருநாதனுக்கே தத்தம் செய்தார். அத்தருமசாதனம் இன்று கந்தர்மடத்தில் அன்ன சத்திரம் என்ற பெயரோடு விளக்கம் உற்றுள்ளது. அங்கேதான் சுவாமிகளுடைய சீர் சின்னச்சாமி அவர்களுடைய சமாதி உள்ளது. நாம் முன்பு குறிப்பிட்ட குரு பரம்பரையிலிருந்து இன்னும் இருவர் வந்துள்ளனர். ஒருவர் சிம்மயானந்தர். அடுத்தவர் நிரஞ்சணானந்தர். இங்கு சுவாமி சிம்மயானந்தர் பரம்பரையில் வந்தவரே சார்ஜன் சுவாமி, பரம்பரையினர். இப்பரம்பரையில் வந்தவர்களே கந்தர்மடத்து வேதாந்த மடத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். சுவாமி நிரஞ்சணானந்தர் கீரிமலையிற் பரமகுரு சுவாமிகள் என்ற பெயரோடுருந்து குழந்தைவேற் சுவாமிகளுக்குக் குருவாய் விளங்கியவர்.

கடையிற் சுவாமிகளுடைய பெருமை பெரிய கடையைச் சூழ உள்ள வணிகப் பெருமக்களிடையே சிறிது தெளிவாகியது. சுவாமிகளைக் குழந்தையாகப் பாவித்து அவருக்கு அண்ணங் குழைத்து ஊட்டிய சின்னாச்சிப்பிள்ளை அம்மையார், ஸ்ரீ அருளம்பல சுவாமிகளின் தாயார் ஆவர். அம்மையாரின் கடைக்குட்டியான அருளம்பலம் முன்று வயதும் பாலகனாய் சுவாமிகளுக்கு அருகிலிருந்து அவர் உண்ணும்போது அவருடைய உணவில் பங்கெடுப்பதுண்டு.

தம்மை அடைந்த மெய்யடியாரிடையே சாதி பேதம், உயர்வு தாழ்வு, செல்வர் வறியவர் என்ற வித்தியாசம் பாராது எல்லோருக்கும் ஒரேவித கருணைகாட்டி அவர்களது உடல் நோய்க்கும், உளநோய்க்கும், வறுமைக்கும் பரிகாரம் செய்வதில் அநுக்கிரகங்காட்டித் தொடங்கவே அடியார் கூட்டம் பெருகியது.

ஏழைகளின் இல்லங்கட்கும் எழுந்தருளுமாறு அழைப்புகள் அதிகரித்தன. அதற்கிணங்கிச் சென்ற போதெல்லாம் அவர்கள் அவருக்குத் தாம் வழக்கமாகப் பாவிக்கும் மச்ச மாமிசம் மது சேர்ந்த விருந்தையே அளித்தனர். விருப்பு, வெறுப்பு அற்றவரான சுவாமிகள் அவற்றையும் ஏற்றனர். தனக்கெனவோர் செயலற்றுத் தரனதுவாய் நின்ற அருட் பெரியோனின் இந்த முறை வைதீகச் சிறுவர்களிடையே குரோதத்தையும் விஷமத்தையும் உண்டாக்கியது. அவர்களையும் அப்பன் தடுத்தாட்கொண்ட தன்மை அற்புதத்தின் அற்புதமாகும்.

கடையிற் சுவாமிகளுடைய உத்தம சீடர்களுள் ஒருவரும், யோகர் சுவாமிகளின் குருநாதருமான நல்லூர் செல்லப்பா சுவாமிகளுக்கே, தமது குருநாதன் மதுபானம் அருந்துகிறார் என்பதைப் பிறர் சொல்லக் கேட்கச் சகிக்க முடியவில்லையாம். அது அவரால் நம்ப முடியாத விஷயமாகவும் இருந்ததாம். நேரே பரிசோதிக்கக் கருதி ஒரு போத்தல் சாராயத்துடன் குருநாதரைத் தேடிப் பெரிய கடை சென்றார். போத்தலைச் சால்வையில் சுற்றி மறைத்துக் கொண்டு அருகில் உட்காணத்தாம், “ஓகோ நீயும் எனக்குச் சாராய விருந்தளிக்க விரும்பி விட்டாயா? சரி,

பின்னாலே மறைத்து வைத்திருக்கும் போத்தலை எடுத்துத்திற, நீயும் நானும் இங்கிருக்கும் அன்பர்களும் எல்லாரும் பகிர்ந்து குடிப்போம்” என்றாராம். நடுக்கத்துடன் செல்லப்பா சுவாமிகள் போத்தலை முன்வைத்துத் திறந்ததுமே, திராவகம் முழுவதுமே ஆவியாக மாறிக் காற்றோடு கலந்து விட்டதாம். சீடர், குருநாதரின் பாதங்களை இறுகப் பிடித்துக் கண்ணீராகக் கழுவி விட்டு நல்லூர்த் தேரடிக்குத் திரும்பி விட்டாராம்.

சடைவரத சுவாமிகள் என்பவர் எட்டு வயதுச் சிறுவனாயிருந்த போது, வேறு பல பிள்ளைகளுடன் சுவாமிகளைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தார்கள். கடையிற் சுவாமிகள் அவரைக் கண்ட மாத்திரத்தே ஆனந்தக் கூத்தாடி அவரைத் தனியாக அழைத்துச் சென்று கட்டிப் பிடித்துக் கொஞ்சித் தம் தலையிற் கிடந்த தொப்பியைக் கழற்றி அவர் தலையிற் சூட்டி ஆனந்தித்தார்கள். இவ்வருள் நிகழ்ச்சிக்கு உதவியாயிருந்த அத்திருத் தொப்பி இன்றும் மண்ணடிகளில் உள்ளதென்று சொல்லப்படுகின்றது.

சுவாமிகள் பிசாசு பிடித்தவர் போலவும் பைத்தியம் பிடித்தவர் போலவும் பெரியகடைத் தெருவழியே போன காலங்களில் அவரின் போக்கினைப் பிழையாகக் கருதிய நகர்க்காவலர்கள், அவரைக் கொழுப்புக்கு அனுப்பி மனநோய்க்கு வைத்தியம் செய்யத் தீர்மானித்தனர். அங்ஙனமே அவர்கள் சுவாமிகளை நீதிமன்றத்தில் காட்டி நீதிபதியின் உத்தரவின் வண்ணம் கொழுப்புக்கு ஏற்றிச் செல்வதன் முன் பொலிஸ் நிலையத்தில் ஓர் அறையில் பூட்டி வைத்தனர். அடுத்தநாள் சுவாமிகளைக் கொழுப்புக்கு அழைத்துச் செல்வதற்கு அறைக் கதவை திறந்து பார்த்தபோது அங்கே சுவாமிகள் இருக்கவில்லை. அவர் பழையபடி கடை வீதிகளில் உலாவித் திரிந்தார்கள். இதனால் நகர்க்காவலரிற் பலர் சுவாமிகளின் அருமை பெருமைகளை அறிந்து அவரிடம் பக்தி கொண்டொழுகுவாராயினர். அவர்களில் ஒருவர் கந்தர்மடத்துக் கந்தபுராண வீதியில் வசித்து வந்த சின்னத்தம்பி என்னும் சார்ஜனாவர். அவரே பிற்காலத்தில் சார்ஜன் சுவாமிகள் என்று அழைக்கப்பட்டவராவர்.

பெரிய கடையில் மிகப் பெரிய புடவைக் கடைக்காரர் ஒருவர் ஒரு தீபாவளித் தினத்திலே சுவாமிகளை இடைமறித்து விலையுயர்ந்த பட்டாடை ஒன்றை அவர் தோளிற் போர்த்து, மேனியிற் சந்தனம் முதலிய வாசனைகள் பூசி, மலர்மாலை அணிவித்து, மகிழ்ந்து வணங்கினார். சுவாமிகளும் அவர் வழிபாடுகளை ஏற்றுக் கொண்டவர்போல் நடத்தார்கள். அவ்வேளை அவ்வழியே தீண்டாச் சாதியான் ஒருவன் சென்றான். சுவாமிகள் அவனை அவசரமாகத் தம்மருகே வரும்படி கையசைத்தார். அதனை உணர்ந்த அம்மனிதன் அஞ்சி ஒதுங்கித் தயங்கி நின்றான். உடனே சுவாமிகள் தன் தோளிற் கிடந்த பட்டாடையைக் கழற்றி அவன் தோளிற் போர்த்து “முற்பிறப்பிலே நேபாள ராசா நீ போ” என்று கூறிவிட்டுத் தம்வழியே சென்றார்கள்.

சுவாமிகள் பெரியகடைப் பகுதியே அல்லாமல் மண்டைதீவுக்கும் போய்வரும் வழக்கம் உள்ளவர்கள். அதனால் மீனவரிடையேயும் அவரை வணங்கும் அடியார்கள் இருந்தார்கள். ஒரு சமயம் சுவாமிகள் கரையூர்ப் பகுதியால் நடந்து போனபோது ஒரு கொட்டிலில் அழகுரல் கேட்டது. அவ்வீட்டின் தலைவன் மீன் பிடிக்கப் போனபோது, காற்றுப் பிசகால் கடலில் அலைந்து வழி தப்பி வீட்டுக்கு மீளவில்லை. அதனால் அவன் மனைவி மனமுடைந்து அழுததை அறிந்த சுவாமிகள் வீட்டினுள் புகுந்து வளையிற் சொருகியிருந்த பனைமட்டையை எடுத்து நடுவீட்டில் நின்று கூத்தாடி “ஏலையா ஏலவேலோ” என்று வள்ளம் வலிப்பதுபோல் செய்தார்கள். அங்ஙனம் கூத்தாடியபின் மட்டையை எறிந்து விட்டு அப்பாற் சென்றார்கள். அவ்வேளை மீனவன் வீட்டுக்கு மீண்டு அங்கு நிலமெல்லாம் கிளறப்பட்டிருந்ததைக் கண்டு இது என்ன என்று கேட்டான். அதற்கு மனைவி “இது உன்னுடைய பைத்தியம் கூத்தாடியது” என்று கூறினாள். அதைக் கேட்ட மீனவன் உள்ளம் பூரித்து “என்னபன் அங்கே வள்ளம் வலித்தமாதிரி இருந்தது. இங்கேயும் இப்படியா?” என்று கண்ணீர் ததும்பினான்.

சுவாமிகள், அன்பர்கள் இல்லங்களில் அழுது செவ்வது வழக்கம் அவர் செல்லுமிடமெல்லாம் அடியார்களும் பிறருமாகப்

பலர் அவரைத் தொடர்ந்து செல்வார்கள். விருந்தளிப்போர் அவர் மணங்கோணாமல் வேண்டியபடியெல்லாம் ஆக்கிப் படைத்து அவர்களை மகிழ்விப்பார்கள். உணவுப் பிரியர்கள் சிலர் இதனைச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு சிலநாள் தொடர்பாகச் சுவாமிகளைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். ஒருநாள் சுவாமிகள் உணவு வேளைக்கு ஒரு வீட்டை நோக்கிச் செல்கையில் உணவுப் பிரியர்கள் பலர் அவரைத் தொடர்ந்து வந்தனர். வழியிலே மெழுகு உருக்கிக் கொண்டிருந்த ஒருவனிடம் சுவாமிகள் திடீரெனக் கையை நீட்டினார். அவன் தடுமாறும் அடைந்து உருக்கிக் கொண்டிருக்கும் மெழுகில் ஒரு அகப்பை அள்ளி அவர் கையில் ஊற்றிவிட்டான். பின் தொடர்ந்தவர்கள் மெல்ல மெல்லப் பின்வாங்கினார்கள். சுவாமிகள் திரும்பி நின்று எல்லோருங் காண அதனைக் குடித்து விட்டு “வாருங்களேன், வாங்கிக் குடியுங்களேன்” என்றார்கள். பின்வாங்கியவர்கள் திரும்பி ஓட்டமும் எடுத்தார்கள்.

கடையிற்சுவாமி உட்கொள்கிறாரென்று மற்றவரும் மது, மாமிசம் புசித்தால் கடையிற்சுவாமி குடித்தது போல் உருக்கிய மெழுகையுமல்லவா உறிஞ்சிப் பருக வேண்டும் கண்ணப்பநாயனார் கடவுளுக்கு இறைச்சியைப் படைத்தார் என்று இறைச்சி உணவைப் போற்றுபவர் கண்ணப்பரைப்போன்று கண்ணைக் கொடுப்பார்களா?

கடையிற்சுவாமிகள் பெரியகடைக்குள் அருள்நடனஞ் செய்யும் வேளையில் சிலவேளை சிலர் கடைக்குட் சென்று அங்குள்ள காசிற்கையிடுவார். சுவாமிகளின் கைப்பட்டிவிருந்து அக்கடைக்காரருக்குக் குருசந்திர யோகமாகி விடும். இதுகண்டு சுவாமிகள் தம் ஒவ்வொருவருடைய காசிலுங் கையிடுதல் வேண்டுமென்று கடைக்காரர் தவங் கிடப்பர். ஆனால் எல்லார்க்கும் அவ்வருள் நிகழ்வதில்லை. சிலவேளைகளிற் கைநிறையக் காசுகொண்டு சுவாமிகள் பெரியடைத் தெருவழியே விசுரன்டோக்கில் ஓடுவார்கள். பிள்ளைகள் பலர் அவரைத் தொடர்ந்தோடுவார்கள். திடீரென்று சுவாமிகள் திரும்பிநின்று கையிலுள்ள காசை வீசுவார்கள். சிறுவர்கள் விழுந்தடித்து அவற்றைப் பொறுக்குவதைப் பார்த்துநின்று ஆனந்த நடனம் செய்வார்கள். சுவாமிகளுடைய

திருவடிப் பரிசும் பெற்று அவர் தம் நடன சுகத்தையும் அனுபவித்த பெரியகடை வீதியும் பெருந்தவப் பேறுடையது.

பெரியகடைச் சந்தி மூலையில் கந்தையாச் செட்டியார் மில் இருப்பதை யாரும் அறிவர். செட்டியாருடைய பாட்டியார் பொன்னம்மா அம்மையார், சுவாமிகளிடம் அன்புமிக்கவர். சுவாமிகளையும் அவருடன் வரும் அடியார்களையும் உபசரிப்பதில் எள்ளளவேனும் மனங்கோணாதவர். அவர்களுடைய விபரார்த்தில் திடீரென நஷ்டம் ஏற்பட்டது. காணி, பூமி எல்லாம் பறிபோனதோடு தாலியைத் தவிர மற்றைய நகைகள் எல்லாம் விற்பனையாகி விட்டன. அன்றாடம் சாப்பாட்டிற்கே கஷ்டம் ஆக இருந்தது. ஒருநாள் சுவாமிகள் நூற்றுக்கணக்கான அடியார்கள் சூழ அம்மையாருடைய இல்லத்திற்கு எழுந்தருளினார். அம்மையார் அடியார்க்கு அன்னம் இடுவதையே பெருந் தொண்டாகக் கருதுபவர். தாலியைக் கழற்றிக் கணவனாருடைய கையில்க் கொடுத்து வேண்டிய பொருட்கள் வாங்கி வருமாறு பணித்தார். அன்றைய தினம் நடைபெற்ற அடியார் உபசரணை மிகப் பிரமாதமாக இருந்தது. அடுத்தநாள் சுவாமிகள் தனியாக அங்கு எழுந்தருளினார்கள். அம்மையரிடம் ஒரு இருப்புத் துண்டு கொண்டு வருமாறு கட்டளையிட்டார்கள். அம்மையார் பல இடங்களிலும் தேடி, கடைசியாக வளவின் அடிப்பக்கத்தில் மண்ணுள் மறைந்து கிடந்த கறள் பிடித்த இருப்புத்துண்டு ஒன்றைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள். சுவாமிகள் அதன் கறளை எல்லாம் போக்கி ஒரு பழைய துணியினால் சுற்றி அதனைப் பத்திரமாக ஒரு பெட்டியில் வைக்குமாறு கூறினார்கள். அம்மையார் அதனைத் தமது பெட்டகத்துள் வைத்துப் பூட்டி விட்டார்கள். நாலாவது ஒருநாள் அவசிய தேவைக்காகப் பெட்டகத்தைத் திறந்தபோது அங்கே ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. இருப்பு பத்தரைமாற்றுச் சொக்கத் தங்கமாக மாறியிருப்பதைக் கணவனாரிடம் கூறினார். கணவனார் அதில் ஒரு துண்டை வெட்டி மாற்றுரைத்துப் பார்த்தார். உரைத்துப் பார்த்தார்கள். ஏகோபித்த மனதுடன் பத்தரைமாற்றுச் சொக்கத்தங்கம்தான் என்று கூறினார்கள். இருவரும் சுவாமி களுடைய கருணைத்திறனை விடந்து கண்ணீர்வடித்து நின்றார்கள்.

வல்வெட்டித்துறையை இருப்பிடமாகக் கொண்ட தாண்டில் என்பவர் சுவாமிகளுடைய சீடர்களுள் ஒருவராக விளங்கினார். ஒரு முறை சுவாமிகளைத் தேடி வண்ணார்பண்ணை சென்றார். சுவாமிகள் மண்டைதீவு சென்றதறிந்து அங்கு சென்றார். செல்லும் பாதை மணல் நிறைந்த வெளி, மத்தியான நேரம், காலும் உடம்பும் தலையும் வெப்பத்தினால் வெந்தன. வெப்பம் தாக்கமாட்டாது குருநாதா! என்று வாய்விட்டுக் கூறினார். அதே நேரத்தில் கெட்டலில் படுத்திருந்த சுவாமிகள் எழுந்து, அகோரம்! அகோரம்! வெப்பந் தாக்க முடியவில்லை என்று கூறி குடை ஒன்றை விசித்துத் தமது கால் பக்கத்திற்குப் பிடிக்குமாறு அருகே இருந்த ஒரு அன்பரிடம் கூறினார். அவர் காரணம் அறியாது குடையைப் பிடித்த வண்ணமே இருந்தார். சுவாமிகள் உடனே, “குடை பிடித்ததுபோதும் சுருக்கிக்கொள்” என்றார். வந்த தண்டில், சுவாமிகளுடைய பாதங்களில் பணிந்து சுவாமிகளுடைய கருணையை நினைந்து நினைந்து கண்ணீர் வடித்து நின்றார். குருவும் சீடனும் இருவரும் மாறிப்புக்கிதயமெய்திய இன்ப நிலையை அடைந்தனர்.

கடைசிக் காலத்தில் சுவாமிகள் வண்ணார்பண்ணையைச் சேர்ந்த நீராவியடியில் நிலையாக இருந்தார்கள். அவர்கள் வெளியே எங்கும் செல்வதில்லை. நீராவியடிப் பிள்ளையார் கோயிலின் தென்மேற்குத் திசையாகக் கோயில் எல்லையிலிருந்து சுமார் ஐம்பது யாருக்க்பாலுள்ள ஒரு குடிசையில் சுவாமிகள் தங்கி யிருந்தார்கள். அந்த இடத்திலே சமாதி நிலையும் கைசவடியது. சுவாமிகள் கர வருடம் புரட்டாதி மாசத்தில் பூரணையும் புரட்டாதி நட்சத்திரம் பொருந்திய புண்ணிய வேளையில் மகா சமாதி அடைந்தார். அந்திய காலத்திற் சுவாமிகளுடனிருந்த அன்பர்களுடைய பெருமுயற்சியால் சமாதிக்கோயில் ஒன்று எழுப்பப்பட்டுள்ளது.

